

SĄD WOJEWÓDZKI
Wydział III Karny
ul. Przy Rondzie 7
30-065 Kraków

P O S T A N O W I E N I E

7 października 1996r.
dnia

Sąd Wojewódzki w Krakowie, Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący : SSW Anna Grabczyńska-Mikocka
Sędziowie : SSW Janusz Krok
SSW Zenon Martyniak (spraw)
Protokolant : Beata Janik

przy udziale Prokuratora : Marii Czapik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 października 1996r.

sprawy z wniosku Władysława Adamczyka

o odszkodowanie

§ ust 1 i art 13

na podstawie art.

ustawy z dnia 23 lutego 1991r o uznaniu za nieważne orzeczeń

wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz

niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U.Nr 34 poz.149

i Dz.U.Nr 35 poz.159 z 1993r.)

postanawia

1. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz Władysława Adamczyka
syna Wojciecha i Zofii ur. 6.01.1924r. w Zbludzy
zam. w Oświęcimiu ul. Wideckiego 18)7

kwotę 34.100 zł (trzydzieści cztery tysiące sto) złotych
z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności tego orzeczenia
z tytułu odszkodowania za poniesioną szkodę

- i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę
w związku ze skazaniem go wyrokiem WSR w Krakowie
22 listopada 1952r. w spr. Sr 319)52
2. dalej idące żądanie wniosku oddalić
 3. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa

U z a s a d n i e n i e

Wymienionym wyżej wyrokiem wnioskodawca Władysław Adamczyk skazany został na łączną karę 11 lat więzienia za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 1996r. Sąd Wojew. w Krakowie stwierdził nieważność tego wyroku w oparciu o przepis art. 1 ust 1 ust. z 23 lutego 1991r. (Dz.U.Nr 34 poz 149)

Wnioskodawca złożył wniosek o zasądzenie od Skarbu Państwa odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody i krzywdy związane z odbywaniem kary wymierzonej mu tym wyrokiem.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów z akt WSR w Krakowie Sr 319)52 oraz z zeznań w charakterze świadka wnioskodawcy-Sąd ustalił co następuje:

Karę 11 LAT Włężenia złagodzoną postanowieniem z dnia 22 listopada 1952r. na mocy amnestii-do 6 lat i 8 mies. i następnym postanowieniem z dnia 7 maja 1956r. do 3 lat i 4 mies więzienia Władysław Adamczyk odbywał od dnia aresztowania tj. 14 maja 1952 do dnia 7 maja 1956r. a więc w wymiarze 47 mies i 3 tygodni. Po aresztowaniu wnioskodawca przebywał najpierw w areszcie UB w Limanowej i w Krakowie przez okres ok. 3 miesięcy. W trakcie śledztwa stosowano wobec wnioskodawcy metody niedozwolone, aby wymusić przyznanie się do postawionych mu zarzutów, umieszczony był w karcu i przesłuchiowano go wielokrotnie w godzinach nocnych. Po wyroku skazującym wniosk. odbywał karę we Wronkach, gdzie zatrudniony był przez pewien czas przy pracach gospodarczych a następnie w Strzelcach Opolskich, skąd został zwolniony na mocy ustawy amnestyjnej. Po odbyciu kary wniosk. wrócił do Limanowej i podjął pracę na swoim gosp. rolnym, a nadto na budowach jako cieśla, w Oświęcimiu.

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd uznał, że wniosek Władysława Adamczyka jest zasadny.

Sąd ustalił kwotę należnego mu odszkodowania na 19.100 zł przyjmując, że stanowi ona wartość utraconych zarobków za okres uwięzienia. Przed aresztowaniem wniosk. był już wykwalifikowanym cieślą, a nadto pracował na swoim gosp. rolnym. Kwota odszkodowania

stanowi zatem- zgodnie z ustaloną praktyką i orzecznictwem -iloczyn 47 mies i 3 tygodni, oraz połowy aktualnej średniej kwoty wynagrodzenia za pracę, która po odliczeniu należności podatkowych stanowi ok. 400 zł. Jest oczywiste, że wnioskodawca pracując w swoim zawodzie nie mógłby oszczędzić całej kwoty uzyskiwanej zarobków, bowiem co najmniej połowę z tych zarobków musiałby przeznaczyć na utrzymanie siebie i rodziny.

Zadośćuczynienie Sąd ustalił na kwotę 15 tys. złotych w o-par-ciu o cierpienie i krzywdę doznane przez wnioskodawcę w czasie uwięzienia a w szczególności dolegliwości śledztwa na UB i trudne warunki w okresie odbywania kary zwłaszcza w więzieniu we Wronkach. Łącznie zatem odszkodowanie i zadośćuczynienie zasądzone dla wnioskodawcy od Skarbu Państwa Sąd określił na kwotę 34.100 zł.

W oparciu o przedstawione ustalenia i przyjęte reguły oceny- dalej idące żądanie wniosku Sąd oddalił jako niezasadne.

Orzeczenie o kosztach oparte zostało na przepisie art. 13 cytowanej ustawy.

Na oryginale właściwe podpisy
za zgodność i prawidłowość
Sekretaria

P O S T A N O W I E N I E

=====

21 sierpnia 1996r.

dnia

Sąd Wojewódzki w Krakowie, Wydział III Karny

w składzie:

SSW Adam Liwacz

Przewodniczący:

Sędziowie: ... SSW Tadeusz Tokarski

SSW Zenon Martyniak (spraw)

Wanda Albrecht

Protokolant:

przy udziale Prokuratora Wojewódzkiego i Marii Czapik

po rozpoznaniu na posiedzeniu w sprawie:

Władysława Adamczyka

skazanego /xxxxy/ wyrokiem b. Wojewódzkiego Sądu Rejonowego w Krakowie

z dnia 22 listopada 1952 sygn Sr 319/52

w przedmiocie stwierdzenia nieważności orzeczenia w trybie ustawy
z dnia 23.02.1991 r. /Dz.U. nr 34, poz. 149/

na podstawie art. 1 ust 1

ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń
wydanych wobec osób reprezentowanych za działalność na rzecz nie-
podległego bytu Państwa Polskiego /Dz.U. nr 34, poz. 149/

165

postanawia

- I. stwierdzić nieważność wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie sygn. Sr z dnia 22 listopada 1952 w sprawie Sr 319)52 z mocy którego Władysław Adamczyk syn Wojciech i Zofii ur. 6 stycznia 1924r. w Zbludzy skazany został na łączną karę 11 lat więzienia i kary dodatkowe za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.
- II. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa

uzasadnienie

Oznaczony wyżej wyrokiem Wojskowy Sąd Rejonowy w Krakowie skazał Wł. Adamczyka na karę 10 lat więzienia i kary dodatkowe za przynależność do konspiracyjnej organizacji " Odwet Górski" walczącej o obalenie ustroju i niepodległy byt Państwa Polskiego oraz na karę 6-ciu lat więzienia za nielegalne posiadanie broni- łącznie na karę 11 lat więzienia.

Z akt sprawy Sr 319)52 jednoznacznie wynika, że wnioskodawca w tym czasie prowadził aktywną działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego W tej sytuacji stwierdzenie nieważności wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego w Krakowie w tej sprawie znajduje pełne uzasadnienie w świetle wymogów art. 1 ust. 1 powołanej ustawy.

Orzeczenie o kosztach oparte jest na przepisie art 13 tejże ustawy.

Na oryginalne właściwe podpisy
na zgodność i prawym podpisie
Sekretarz